

„Dobro, dobro, Tonček, samo malo preveč bi bilo to,“ reče dedek. Vsi se zbero okrog Tončka, ki je tako krepko govoril, ko je prišel na pravi tir. Oče in mati sta govornika malo presenetila, ko sta se prikazala pri vratih, zato se je menda tudi zmotil v začetku.

Pa to ni bilo nič hudega. Tonček je zadel v dedkovem srcu pravo struno. Bil je tako vesel, da je ukazal prinesti na mizo najlepše medeno satovje, ki ga je jeseni vzel čebelam. Pa tudi bonbončkov se seveda ni manjkalo.

Glavno pa je bilo tisto veselje, ki je zavladalo v dedkovem srcu, videč, kako dobre vnuke ima. In tako veselje se ne da preplačati!

Rdeča kapica.

Napisal *Fr. Brinar.*

deča kapica je bila brhka, dobra in vesela deklica. Njena mati Marijana je bila vdova. Živel sta skupaj v hišici, ki jo je jima dal v najem bogati in bahati posestnik Vid. Mati je pridno predla, deklica je pa nosila v mesto prodajat platno in cvetice. Bogati Vid je imel muhastega in porednega sinčka Petrčka. Ta paglavec je bil vedno umazan in kuštrav, niti nogavice si ni hotel popraviti, če mu je zlezla na peto. V šolo ni hotel hoditi. Dejal je: „Mi smo bogati, meni ni treba hoditi v šolo.“ Če je Rdeča kapica veselo prepevala, se je jezil ter je zahteval, da bi utihnila. Niti ptičjega petja ni imel rad. Rekel je, da se ptičke ves dan derejo.

Dobra Rdeča kapica ga je ljubko nagovarjala, naj se umije in počee, Petrček se je pa začel kisati, češ, da je voda premrzla in da glavnik preveč lasa. Zatožil je Rdečo kapico pri svojem očetu, češ, da ga zmerom draži. Oče Vid se je potegnil za sinčka. Še udaril bi bil Rdečo kapico, da ni stopil vmes gozdarski vajenec Janko, ki je imel deklico posebno rad. Za Jankota ni nihče vedel, odkod je prišel in kdo je. Rad je zahajal k Rdeči kapici in njeni mamici. Nosil jima je cvetic, ki jih je deklica potem v mestu dobro prodala. Deklico je naučil lepih pesem, in večkrat sta skupaj pela. Ko je nekoč povedal Rdeči kapici, da bo moral iti proč iz tega kraja, je bila žalostna in prosila ga je, naj rajši ostane pri nji in njeni mamici, in da se bodo že kako preživeli.

Gozdar Jože, pri katerem je bil Janko, se je ženil s svojo nevesto Jerico. Svat, ogrnjen z dolgo suknjo in okrašen s šopki, pride tudi Rdečo kapico povabit na Jožetovo svatbo. Medtem, ko je svat slovesno vabil, je

splezal Petrček kar na mizo, nedostojno bingljaj z nogami, nazadnje je pa svata sunil odzadaj, da je padel po tleh. Petrček se je pa skril pod mizo in kazal osle.

Nekega dne je Marijana naložila v košarico steklenico vina in kolač ter je naročila Rdeči kapici, naj nese kolač in vino babici, ki je stanovala čisto sama daleč v gozdu. Pred odhodom jo je še opozorila, da je ušel velik volk, ki ga je imel gozdar Jože priklenjenega. Varuje naj se ga in hitro hodi. Rdeča kapica zatrjuje, da se volka nič ne boji. Saj jo imajo vse živali rade, tudi Jožetov volk jo ima rad, še iz roke ji je večkrat jedel, ko je bil še priklenjen.

Veselo prepevaje se napoti Rdeča kapica k babici. V gozdu položi košarico na tla ter steče po gozdu nabirat cvetk, da bi za babico povila šopek. Medtem pa pride poredni Petrček ter ji izmakne iz košare polovico kolača. Kako si je tlačil kolač v usta in kako škodoželjno se je smejal ta grdun!

Komaj je odnesel pete, je že prišla Rdeča kapica s cvetkami nazaj. Sedla je, da bi povila šopek. Ker je bila pa ~~trudna~~, položi glavico na mah ter sladko zaspi.

Ko deklica mirno spi, se prikaže krasna gozdna kraljica. Na njen migljaj priplavajo Vile z razpletenimi lasmi, oblečene v dolge halje ter rajajo okolo speče deklice. Vile odstopijo. Zdaj pristopi — Janko, oblečen kot kraljevič. Poklekne k deklici in jo prime za roko.

Rdeča kapica šepetaje v spanju: „Janko! Ali si ti kraljevič? Pogledj gozdne Vile, kako mi s pajčelani namigavajo, ah, kako je lepo!“

Janko: „Ali me imaš rada?“

Rdeča kapica: „Pa še vprašaj? Jako rada te imam.“

Janko: „Ali hočeš v moj grad in biti moja žena?“

Rdeča kapica: „Oh, jaz sem le uboga Rdeča kapica! Ti lahko dobiš bogato in lepo gospo.“

Janko: „A jaz hočem le tebe, ker si bogatejša od vseh; ti imaš dobro in čisto srce, in to je več vredno kot zlato in biseri.“

Rdeča kapica: „In jaz bom smela vse ubožne ljudi obdarovati?“

Janko: „Gotovo!“

„Prenehati že morajo sanje,“ se oglasi gozdna kraljica.

Janko odstopi, gozdna kraljica in Vile izginejo, Rdeča kapica se prebudi. Sram jo je in vest jo peče, da se je tako zakasnila. Vzame košarico in šopek. Kako se ustraši, videč, da manjka polovico kolača. Brž hiti dalje.

Gozd zopet oživi: oglasijo se razne živali, kakor hrošči, ptice itd., prikaže se vdrugič gozdna kraljica, palčki prikorakajo, zaplešejo, prevračajo kozolce; zopet priplavajo Vile ter rajajo, nazadnje pride gozdni kralj z dolgo belo brado.

Medtém, ko je Rdeča kapica spala, je volk pridrvil k babici ter jo je požrl. Dal si je na glavo njeno belo avbo ter legel v posteljo. Ko pride Rdeča kapica, se ji zdi vse to silno čudno. Plašno vpraša: „Babica, tako velike oči imaš!“ Volk: „Da te bolje vidim.“

Rdeča kapica: „Babica, tako velika ušesa imaš!“

Volk: „Da te bolje slišim.“

Rdeča kapica: „Babica, in tako velika usta imaš!“

Volk: „Da te lahko požrem.“

Hlastne in požre Rdečo kapico.

Zdaj pride gozdar Jože s puško. Za ušesa privleče s seboj porednega Petrčka. Ko je po gozdu iskal svojega ubeglega volka, je zalotil dečka, ko je ravno razdiral gnezda. Jože zasliši volkovo smrčanje in takoj ve, kaj se je zgodilo. Petrčka nažene, naj steče po Jankota in po kmete, ki naj pridejo

oboroženi na pomoč.

Janko je brž tukaj. Za njim pridejo kmetje, oboroženi z raznim orožjem.

Jože in Janko stopita v sobo, oprezno prerežeta spečemu volku trebuh ter rešita iz njegovega trebuha še živo Rdečo kapico in babico.

Volk se začne gibati, poskoči in hoče odbežati v gozd. Toda Jože pomeri in ustrelj nanj, kmetje planejo za njim ter ga čisto pobijejo.

Ko je volk poskočil iz postelje, se je Petrček tako ustrašil, da je kar na tla padel; mislil je, da je itak že v volkovem trebuhu. Odslej je bil malo pridnejši; umival se je in česal. Če ni bil priden, ga je takoj Rdeča kapica ostrašila, da ga bo volk požrl, in to je vselej pomagalo.

Iz mesta prinese županova hišna Katrica novico, da se kraljevič ženi ter da je izrečno zaukazal, da mora na njegovo svatbo tudi Rdeča kapica.

Poslal ji je prekrasno obleko za svatbo, in Katrica ima naročilo, da jo obleče v to obleko.

Kako krasna je Rdeča kapica v dragoceni obleki! Že prihaja svat, lepo oblečen in okrašen s šopki, da bi spremil Rdečo kapico na kraljevičevo svatbo. Rdeča kapica se pa ravno spomni, da bi jo imel ta dan obiskati Janko. Zato reče svatu: „Rdeča kapica ne more biti za družico, ker danes pride njen Janko in ga ne more samega pustiti.“

„Tu je tvoj Janko!“ reče kraljevič ter stopi pred Rdečo kapico. Silno se deklica začudi, kraljevič pa reče: „Tvoj Janko je obenem tudi kraljevič te dežele. Ti si tako dobra, pridna in vesela; zato postaneš njegova nevesta in kraljična.“

Rdeča kapica: „Janko, ti si kraljevič? O tem mi nisi nič povedal.“

Janko: „Izkušal sem te, če bi me ne hotela imeti rada kot ubožnega Jankota.“

Šli so v cerkev, kjer je postala Rdeča kapica kraljevičeva žena. Na svatbo so bili povabljeni vsi, ki so imeli Rdečo kapico radi, in tudi Petrček.

Zdaj si oglejmo sliko! V sredi vidimo kraljeviča in Rdečo kapico v svatovski obleki in s krono na glavi. Pred njima sede palčki, za njima so razvrščene Vile z gozdno kraljico v svoji sredi. Za gozdno kraljico stoji gozdni kralj z dolgo belo brado in s smrekovo vejico v roki. Na desni stoji poleg volka Petrček s kosom kolača v roki.

Ravno tako se drži, kot se je držal takrat, ko je Rdeči kapici izmaknil kolač. Za volkom stoji Jože ter meri s puško. Vidimo tudi babico z belo avbo na glavi, Jerico, Katrico in kmete, ki so volka pobili na tla. Marijane, enega kmeta in s šopki okrašenega svata pa ni na sliki. Takrat, ko so se šli igralci slikat, so ti trije morali, žal, ostati doma. Prva dva sta imela influenco, svatu se je pa pod nosom naredila velika krasta. Brke, ki jih je imel kot igralec, so se mu bile namreč tako vrasle, da jih je komaj popipal, in zaraditega mu je tam, kjer so bile poprej brke, zrasla krasta.

Naj še omenim, da vsi ti igralci in igralke hodijo zdaj pridno v šolo. Gozdna kraljica, gozdni kralj in volk bodo kmalo izstopili iz šole; nekaj osebja je iz drugega razreda; kraljevič, ki ni nihče drugi kot naš znani „šolski Tonček“, Rdeča kapica, babica, Petrček in palčki so pa še vsi v prvem razredu.

Da bi kdo Petrčka po krivici ne obsojal, moramo poudarjati, da je bil samo v igri poreden, v šoli je pa prav priden, umit in počesan. Rdečo kapico bi rad pa še enkrat igral; pravi, da zato, da bi se zopet najedel dobrega kolača.

